332632
S-10,458
71.S.
C-d-100
14896

ELEGIIA

NA ZGON

WIEKOPOMNÉY PAMIĘCI NAYIAŚNIEYSZEGO

ALEXANDRA I[go]

CESARZA WSZECH ROSSYI KRÓLA POLSKIEGO

etc. etc. etc.

w Hebrayskim języku napisana przez LOEVY S. FEILCHENFELD, i na język Polski przetłómaczona.

ק י נ ה

על מות אדונינו מלכינו הרחמן הצדיק, איש חיל, רב פעלים,

אלכסנדר הראשון זכרונו לברכה.

קיסר רוס״א ומלך פאהלען.

מאת

יהודה ליב פיילכענפעלד

WARSZAWA.

1826.

Kosztem Dozoru Bóżniczego.

ZA POZWOLENIEM CENZURY RZĄDOWÉY.

332.632 I

332632

ELEGIIA

Lutnio moia, ozwiy się, żałobnemi tony!
Zadrzyicie o Polacy! płacz świecie strwożony,
Nie ma tego Mocarza, Twórcy naszéy chwały,
ALEXANDRA, którego Trony szanowały,
Łaska Jego Koroną, dobroć mu straż trzyma
Ach wydarty nam został, nie ma Go iuż nie ma.

Cóż znaczy ten ięk ludu, te rozpaczy głosy,
Jak straszne, iak bolesne dotknęły nas ciosy?
Nie ma Oyca naszego! narody wołaią,
Nie ma Oyca naszego! Echa powtarzaią,
Każdy narzeka, szuka smutnemi oczyma,
Gdzie nasz Oyciec? Gdzie nasz Król? przebóg! iuż Go nie ma.

עוּרוּ מֵיתְרֵי כִנּוֹרִי, עוּרוּ אֵבֶל.
שִׁמְמִי אֶרֶץ פָאהְלֶען מְאֹד, שִׁמְמִי תֵבֵל.
כִּי נִשְׁבַּר מַטֵּה עֹז, מַקֵּל תִּפְאָרָה,
נִכְבָּד בַּמְּלָכִים, אֲלֶכְּסַנְדֶר הַקֵּיסֶר,
עוֹשֵׂה צֶדֶק כָּל עֵת, חָסְרוּ לוֹ כֶּתֶר.
הָה! נִלְקַח מִמֶּנּוּ, תִּפְאַרְתּוֹ סָרָה.

מַה יִלְלַת הָרַעַשׁ בִּרְחוֹבוֹתֵינוּ?
מֶה קוֹל הַסָּאוֹן הַנִּשְׁמַע בְּאָזְנֵינוּ? —
„אָבִינוּ מֵת!" יֹאמְרוּ דַלֵּי עַמֵּינוּ.
מִקּוֹל „מֵת אָבִינוּ!" יְצַלֵּל הֵד הָרִים,
כִּי קִינָה קוֹל אִישׁ, נְהִי מִכָּל עֲבָרִים.
אָבִינוּ אַיֵּהוּ? הָהּ מֵת מַלְכֵּנוּ! —

Płaczą świątynie, grody, wszędzie żal głęboki;
Ileż wspomnień otacza te naydroższe zwłoki!
Gdzieżeś Królu? obrono i zaszczycie ziemi?
Także się rychło z dziećmi rozstaiesz Twoiemi?
Łzy Ci świata i orszak Twoich cnót dostoyny,
Towarzyszą do grobu. — Zasypiasz spokoyny. —

Cześć Tobie wielki Królu! dobroczyńco świata,
Skończyłeś zawód, chwała twoich dzieł zapłata,
Iaśnieiesz wiecznie w trwałéy wielkich cnót ozdobie,
Lecz cóż Twe ludy rzekną przy Oycowskim grobie?
Ludy ktoreś rządami Twemi uszczęśliwiał?
Wielkim wzorem utwierdzał, wéyrzeniem ożywiał? —

Odkąd na czole Twoiém iaśniała Korona,
I Twe Imie słynęło wśród Monarchów grona.
Szczęście poddanych Twemi rządziło czynami,
Nie znaczyłeś Twych śladów Krajów zwaliskami,
Nie po klęskach przeszedłeś do świątyni chwały,
Ten pomnik dla Twéy wielkiéy Duszy był za mały.

אֶבֶן מִקִּיר תִּזְעַק, עֲלֵי הַשֶּׁבֶר,
עֲלֵי זֹאת הַגְּוִיָּה, הוּשָּׂמָה בְּמוֹ קֶבֶר,
אֵיךְ מֶלֶךְ? דַּל וְחֵלֶךְ מוֹשִׁיַע,
קוֹל אַנְחַת הַבָּנִים, בְּהִלָּקַח אֲבִיהֶם,
קוֹל זַעֲקַת אֶבְיוֹנִים, בַּאֲבוֹד רוֹעֵהֶם,
הֲמָה לְקִבְרְךָ יְלַוּוּךָ, לָכֵן תַּרְגִּיַע.

אַשְׁרֶיךָ צַדִּיק! רַב טוֹב מַעֲלָלֶיךָ,
עַתָּה הִגִּיַע הַתּוֹר, הָשֵׁב גְּמוּלֶךָ,
לָכֵן תִּשְׂמַח אַדֶּרֶת חוֹמֶר כִּי תִטּוֹשׁ,
אַךְ מַה יֹּאמְרוּ, עֲנִיֵּי צֹאן מַרְעִיתֶךָ,
מֵחַסְדְּךָ חָיוּ, שָׂמְחוּ רְאוֹת פָּנֶיךָ,
„עַתָּה עַתָּה נֶעֱזַבְנוּ, עָזוֹב וְנָטוֹשׁ. — „

מֵאָז הִנְּךָ נִכְבָּד, בֵּין מַלְכֵי אֶרֶץ,
נָשָׂאתָ כֶּתֶר, גָּדַרְתָּ כָּל פֶּרֶץ,
חֶסֶד לְאוּמִּים, הָיְתָה מִטְרַת חֶפְצֶךָ,
לֹא חָרְבוֹת עוֹלָם, לְזִכָּרוֹן בָּנִיתָ,
לֹא בָּמוֹ שֵׁם נֶצַח, לְךָ קָנוֹת אִוִּיתָ,
בִּתְהִלּוֹת כָּאֵלֶּה, גָּעֲלָה נַפְשֶׁךָ. —

Z Tronu wszystko ogarniać, zasługę nadgradzać,
Martwą ziemię w kwieciste ogrody przeradzać,
Darzyć pokoiem, wznosić naukom świątynie,
Rozkrzewiać dobra których pamięć nie zaginie,
Otworzyć wstęp do szczęścia i przemysła cudów,
Ten był cel Twoich starań, ten owóc Twych trudów,

Z rzędu żyiących Królestw, Naród wymazany,
Zdał się tracić nadzieię szczęśliwszéy przemiany,
Lecz inne mu wyroki przeznaczono w Niebie,—
Ten Pomazaniec Boga przyiął nas do siebie,
I uznaiąc to imie godném swego Tronu,
Rzekł: będę waszym Królem, nie boycie się zgonu.

Na słowo Jego nowe odbieramy życie,
Drogie ceniemy dary w odzyskanym bycie —
Któż nam tę nową koléy przeznaczeń otwiéra?
I kogo sercom naszym sroga śmierć wydziéra?
Łzy nam tylko zostały, ięki i boleści,
Ten grob w sobie naszego Dobroczyńcę mieści.

עַל גְמוּל עֲבָדָיו לְהַבִּיט, מִמּוֹשַׁב מְלָכִים,
עֲלֵי תַלְמֵי אֶרֶץ צִיָּה, לִשְׁתּוֹל פְּרָחִים,
פִּרְחֵי הַשָּׁלוֹם, וְהַחָכְמָה לָטַעַת. —
מִקַּצְוֵי אֶרֶץ, חֲכָמִים קְרוֹת עָדֶיךָ,
מַעֲשֵׂה יְדֵי אָמָן, הֲפֵץ בְּאַרְצוֹתֶיךָ,
זֹאת מִפָּעֳלֶךָ, נַפְשֵׁנוּ יוֹדַעַת. —

בֵּין רִגְבֵי עָפָר, שָׁכַבְנוּ נִרְדָּמְנוּ,
לֹא זִכְרוֹן לָנוּ, אַף שֵׁם, כִּמְעַט תַּמְנוּ,
עַד שַׁקַּמְתָּ אַתָּה, מְשׁוּחַ אֵל עֶלְיוֹן,
הֲרִימוֹתָ אוֹתָנוּ, מֵעֲרֵמַת עָפָר,
עַד כִּסֵּא חַסְדֶּךָ, אֱלֹהִים שִׁפֵּר,
לֵאמֹר „מַלְכְּכֶם אֱהִי! אַל תִּירְאוּ כִּלָּיוֹן"

שַׁאֲנָן יָשַׁבְנוּ, בְּאֶרֶץ מֶמְשַׁלְתֶּךָ,
בֶּטַח מֵאֵין מַחֲרִיד, תַּחַת דִּגְלֶךָ,
אִישׁ תַּחַת גַּפְנוֹ, יָדָיו לוֹ נָטָעוּ,
עֲדֵי מָוֶת אַכְזָר לָקַח אָב לַבָּנִים,
עַתָּה שָׁמֵם כָּל אִישׁ, קָדְרוּ כָּל פָּנִים,
מִקּוֹל הַשְּׁמוּעָה כִּי בָא פָּחֲדוּ וְרָהוּ,

I my równie wskrzeszonéy mieszkańcy krainy,
Na téy ziemi zrodzeni Izraela Syny,
Nieśmy hołd łez wdzięczności; czciymy swięte zwłoki,
Tém iedynie wspomnieniem słodząc żal głęboki,
Ze Niebo litościwe, po naywiększéy stracie,
Pociesza Swiat w dostoynym ALEXANDRA bracie. —

Pod berłem MIKOŁAYA szczęśliwe ziemianie,
Czcić będą przedłużonéy cnoty panowanie,
On dziedzic wielkich czynów iak dziedzic korony,
Wstąpił wten zawód, swietnym torem oznaczony,
On z mądrością dokona poprzednika trudów,
Znanym wzorem utwierdzi szczęście Swoich ludów.

Spoczyway słodko Królu! twe nazwisko chwała,
Ona wiekowi Twemu znamie to nadała,
Opuszczasz nas do Twoich przodków powołany,
Zwłoki Twe z ziemią, duch Twoy łączy się z niebiany,
Po zgonie w czystém sercu daiesz prawa Swiatu,
Wniém szukałeś Korony, berła, maiestatu. —

לָכֵן בְּקֶרֶב אַחֵינוּ, הִנֵּה נְיֵילִיל,
יְלִידֵי פְּאהֶלֶען הַיְּהוּדִים, כְּיוֹם כָּלִיל,
עֲלֵי הוֹד גְוִיָּתְךָ, כִּי הוּבַל לַקֶּבֶר,
וְזֹאת תִּתֵּן פּוּגַת, לְדִמְעֵי עֵינֵינוּ,
עוֹד חַי צִדְקְךָ, הוּא שָׁאַר בֵּינֵינוּ,
יִפְרַח בְּאָחִיךָ, וְיִרְפָּא הַשֶּׁבֶר:

מִיקָאלֵייא אָחִיךָ, יָבוֹא אַחֲרֶיךָ,
נוֹשֵׂא כִּתְרְךָ, הוּא יוֹרֵשׁ מַעֲשֶׂיךָ,
יַשְׁלִים בְּחָכְמָה, אֶת אֲשֶׁר הֶחִילוֹתָ,
יְנַהֵל אֶת עַמּוֹ, בִּמְסִלָּה סָלִיתָ,
בֵּין שָׁלוֹם וְהַצְלָחָה אֱלֹהִים אִוִּיתָ,
יָרִים קַרְנֵינוּ, כְּמוֹ אַתָּה הֲרִימוֹתָ׃ —

הָדֵם מֶלֶךְ! מַה נָּעִים חֶלְקְךָ,
תּוֹמֵךְ שֵׂיבָתְךָ, תִּשְׁכַּב עִם אֲבוֹתֶיךָ,
תֶּעֱרַב שְׁנָתֶךָ, בְּחֵיק אַדְמַת אַרְצֶךָ,
נַפְשְׁךָ תִּצְהַל, תִּשְׁכּוֹן בְּצֵל שׁוֹכְנֵי מָעַל,
נָקִיתָ הֲלוֹם מֵחֵטְא עָוֹן וְכָל מָעַל,
כִּתְרְךָ לֵב טָהוֹר, הוֹדְךָ וַהֲדָרֶךָ׃ —

BIBL. Z.N. IM.
OSSOLINSKICH